

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Prishtinë, më 2 qershor 2017
Nr. ref.:RK 1080/17

AKTVENDIM PËR PAPRANUESHMËRI

në

rastin nr. KI68/16

Parashtrues

Fadil Rashiti

Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës Supreme të Kosovës, Pml. nr. 249/2015, të 3 dhjetorit 2015

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Arta Rama-Hajrizi, kryetare
Ivan Čukalović, zëvendëskryetar
Altay Suroy, gjyqtar
Almiro Rodrigues, gjyqtar
Snezhana Botusharova, gjyqtare
Bekim Sejdiu, gjyqtar
Selvete Gérxhaliu-Krasniqi, gjyqtare dhe
Gresa Caka-Nimani, gjyqtare

Parashtruesi i kërkesës

1. Kërkesa është dorëzuar nga Fadil Rashiti, nga fshati Velekincë, komuna e Gjilanit (në tekstin e mëtejmë: parashtruesi i kërkesës), i përfaqësuar nga Shemsedin Pira, avokat nga Gjilani.

Vendimi i kontestuar

2. Parashtruesi i kërkesës konteston Aktgjykimin (PML nr. 249/2015, të 3 dhjetorit 2015) të Gjykatës Supreme të Kosovës (në tekstin e mëtejmë: Gjykata Supreme) në lidhje me Aktgjykimin (P. nr. 286/2014, të 10 shkurtit 2015) të Gjykatës Themelore në Gjilan (në tekstin e mëtejmë: Gjykata Themelore) dhe Aktgjykimin e Gjykatës së Apelit në Prishtinë (PA1 nr. 570/2015, të 8 korrikut 2015) (në tekstin e mëtejmë: Gjykata e Apelit).
3. Aktgjyki i Gjykatës Supreme i është dorëzuar parashtruesit të kërkesës më 31 dhjetor 2015.

Objekti i çështjes

4. Objekti i çështjes është vlerësimi i kushtetutshmërisë së aktgjykimit të kontestuar, i cili pretendohet të ketë shkelur të drejtën e parashtruesit të kërkesës të garantuar me nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejmë: Kushtetuta).

Baza juridike

5. Kërkesa bazohet në nenin 113.7 [Juridiksiioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, në nenet 22 [Procedimi i kërkesës] dhe 47 [Kërkesa individuale] të Ligjit për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës, nr. 03/L-121 (në tekstin e mëtejmë: Ligji) dhe në rregullin 29 [Parashtrimi i kërkesave dhe përgjigjeve] të Rregullores së punës së Gjykatës Kushtetuese (në tekstin e mëtejmë: Rregullorja e punës).

Procedura në Gjykatën Kushtetuese

6. Më 20 prill 2016, parashtruesi e dorëzoi kërkesën në Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejmë: Gjykata).
7. Më 28 prill 2016, parashtruesi i kërkesës dorëzoi dokumente shtesë në Gjykatë.
8. Më 11 maj 2016, Kryetarja e Gjykatës caktoi gjyqtaren Snezhana Botusharova gjyqtare raportuese dhe Kolegjin shqyrtyes, të përbërë nga gjyqtarët: Robert Carolan (kryesues), Altay Suroy dhe Gresa Caka-Nimani.
9. Më 19 korrik 2016, Gjykata njoftoi parashtruesin për regjistrimin e kërkesës dhe i dërgoi një kopje të kërkesës Gjykatës Supreme të Kosovës, si dhe kërkoi nga parashtruesi i kërkesës dhe Gjykata Supreme të paraqesin dëshmi për datën e dorëzimit të Aktgjykimit (PML. nr. 249/2015) të Gjykatës Supreme.
10. Më 28 korrik 2016, Gjykata pranoi konfirmimin lidhur me datën kur parashtruesit të kërkesës i ishte dorëzuar aktgjykimi i mësipërm.
11. Më 13 janar 2017, Kryetarja e Gjykatës caktoi gjyqtarin Ivan Čukalović anëtar të Kolegit shqyrtyes, në vend të gjyqtarit Robert Carolan, i cili dha dorëheqje nga pozita e gjyqtarit të Gjykatës më 9 shtator 2016.

12. Më 13 janar 2017, përfaqësuesi i parashtruesit të kërkesës e dorëzoi autorizimin që dëshmon se ai është i autorizuar që ta përfaqësojë parashtruesin e kërkesës në Gjykatë.
13. Më 31 mars 2017, Kolegji shqyrties shqyrtoi reportin e gjyqtarit reportues dhe i rekomandoi Gjykatës papranueshmërinë e kërkesës.

Përbledhja e fakteve

14. Më 28 shkurt 2014, Prokurori i Prokurorisë Themelore në Gjilan (në tekstin e mëtejmë: Prokurori) parashtroi aktakuzë [PP. II. nr. 159/2014] kundër parashtruesit të kërkesës në bazë të dyshimit se kishte kryer veprat penale sipas nenit 186 [Ngacmimi] dhe 185 [Kanosja] të Kodit Penal të Kosovës (KPK), ndaj palës së dëmtuar H. D.
15. Më 10 shkurt 2015, Gjykata Themelore (Aktgjykimi P. nr. 286/2014) e shpalli parashtruesin e kërkesës fajtor për kryerjen e veprës penale sipas nenit 186 [Ngacmimi] të KPK-së dhe i shqiptoi dënimin me kusht prej 180 ditësh burgim i cili nuk do të ekzekutohej nëse parashtruesi i kërkesës gjatë kohës së verifikimit prej 1 (një) viti e 6 muajsh nuk kryen ndonjë vepër tjetër penale. Parashtruesi i kërkesës u lirua nga akuza në lidhje me veprën penale sipas nenit 185 [Kanosja] të KPK-së.
16. Në Aktgjykimin e Gjykatës Themelore arsyetohej, ndër të tjera, si në vijim:

"Në rastin konkret në bazë të provave të administruara është vërtetuar se i akuzuari gjatë vitit 2013 por edhe 2014 [...] edhe atëherë kur nuk ka qenë në detyrë zyrtare me rrroba civile ka shkuar në vendin e punës në terren ku ka qenë e dëmtuara [H. M] në detyrë zyrtare, pastaj edhe në zyrë në Stacion Policor duke e ngacmuar me veprimet e tij - duke e prekur me gishtat e dorës në fytyrë, pastaj duke ia zënë rrugën [H. M] për të hyrë në derën e hyrjes në Stacion Policor në Gjilan duke bërë sjellje të pakontrolluara dhe të padëshiruara për [H. M] - duke ia zënë rrugën me trup të tij pastaj duke ju ofruar me gojë në vesh te [H. M] duke i pëshpëritë siç edhe me të drejtë ka dëshmuar edhe e dëmtuara duke i thënë "ta kici veshin" [...] pastaj duke i bërë thirrje telefonike në mënyrë të përsëritshme të cilat kanë qenë të padëshiruara për [H. M], pastaj duke i dërguar mesazhe - SMS-ve dhe duke e quajtur me emrin përkëdhelës 'BIBUSH', e këto veprime i akuzuari i ka bërë me qëllim të ngacmimit, frikësimit si dhe duke mbajtur nën shqetësim të madh emocional pasi që e njëjta është e martuar dhe ka fëmijë dhe sjelljet e tilla me të drejtë mund t'i shkaktojnë [H. M], probleme të mëdha familjare e sidomos bashkëshortore, pastaj pasiguri për një jetë të saj private të lirë dhe të qetë. Sjelljet e tilla inkriminuese të [parashtruesit të kërkesës] ndaj [H. M] kohë pas kohe në mënyrë të përsëritshme kanë shkaktuar ankth dhe pasiguri [...]"

Nga ajo që u theksua më lart është vërtetuar se në veprimet e [parashtruesit të kërkesës] qëndrojnë të gjitha tiparet e veprës penale të ngacmimit nga neni 186 paragrafi 1, lidhur me paragrafin 4 të KPRK-së

për të cilën gjykata e shpalli fajtor dhe dënoi sikurse në dispozitiv të këtij aktgjykimi.”

17. Avokati mbrojtës i parashtruesit të kërkësës ushtroi ankesë kundër Aktgjykimit të Gjykatës Themelore në Gjykatën e Apelit, për shkak të “*shkeljeve esenciale të dispozitave të procedurës penale, shkeljes së ligjit penal, vërtetimit të gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike, si dhe vendimit për dënimin*” duke propozuar që Aktgjykimi i Gjykatës Themelore “*të ndryshohet dhe [parashtruesi i kërkësës] të lirohet nga akuza penale e [Ngacmimit]*”.
18. Prokurori gjithashtu parashtroi ankesë kundër Aktgjykimit të Gjykatës Themelore në Gjykatën e Apelit për shkak të “*vërtetimit të gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike*”, duke propozuar që aktgjykimi i kontestuar, për sa i përket veprës penale sipas nenit 185 [Kanosja] të KPK-së, ku parashtruesi u lirua nga fajësia, të anulohet dhe çështja penale t'i kthehet Gjykatës Themelore për rigjykim dhe rivendosje. Në lidhje me veprën penale nga neni 186 [Ngacmimi] i KPK-së, Prokurori kërkoi që Aktgjykimi i Gjykatës Themelore të ndryshohet dhe parashtruesit të kërkësës t'i shpallet një dënim më i rëndë.
19. Pala e dëmtuar - H. M., gjithashtu parashtroi ankesë kundër Aktgjykimit të Gjykatës Themelore në Gjykatën e Apelit në lidhje me dënimin e shqiptuar përkitazi me veprën penale nga neni 185 [Kanosja] të KPK-së, duke propozuar që për parashtruesin e kërkësës të vendoset një dënim më i rëndë.
20. Më 8 korrik 2015, Gjykata e Apelit (Aktgjykimi PA1. nr. 570/2015) i refuzoi të gjitha ankesat si të pabazuara dhe konstatoi si në vijim:

“[...]sa i përket shkeljeve esenciale të dispozitave të procedurës penale nga neni 394, par. 1, pika 1.1, të KPPK [Kodi i Procedurës Penale i Kosovës], [Gjykata e Apelit] ka ardhur në përfundim që aktgjykimi i gjykatës së shkallës së parë nuk përmban shkeljet për të cilat pretendohet në ankesën e mbrojtësit të [parashtruesit të kërkësës], se dispozitivi i [Aktgjykimit të Gjykatës Themelore] është i qartë, i kuptueshëm dhe në harmoni me vetveten, dhe me arsyetimin, sepse përmban arsyet lidhur me faktet vendimtare të cilat e karakterizojnë veprën penale, të ngacmimit.

[...]

gjendja faktike është vërtetuar në mënyrë të drejtë dhe të plotë, sepse gjykata e shkallës së parë ka proceduar të gjitha provat e nevojshme, dhe ka vërtetuar faktet që karakterizojnë veprën penale të ngacmimit nga neni 186, par 4, lidhur me par 1 të KPK, e cila rezulton nga deklarata e të dëmtuarës –[H. M.], si dhe nga deklaratat e dëshmitarëve [I. R.], [L. B.], [E. R.], [S. R.], si dhe nga vlerësimi i SMS-ve, nga të cilët rezulton se [parashtruesi i kërkësës] ka kryer veprën penale e cila i vihet në barrë, sepse e kanë ngacmuar vazhdimesh [H. M.] me fjalët e ndryshme, nga të cilat rezulton se gjendja faktike është vërtetuar drejtë dhe plotësisht.”

21. Avokati mbrojtës i parashtruesit të kërkësës parashtroi kërkësë për mbrojtje të ligjshmërisë në Gjykatën Supreme, duke pretenduar shkelje esenciale të dispozitave të procedurës penale, përkatësisht të nenit 384 të KPPK-së pasi që “*Gjykata [e Apelit] as nuk i ka informuar e as në procesverbalin e seancës nuk*

ka theksuar se palët dhe mbrojtësi i [parashtruesit të kërkesës] janë të informuar apo jo për seancë.”

22. Prokurori me anë të parashtresës (KMLP. II. nr. 186/15, të 11 nëntorit 2015), propozoi që kërkesa të refuzohet si e pabazuar.
23. Më 3 dhjetor 2015, Gjykata Supreme (Aktgjykim i Pml. nr. 249/2015) e refuzoi kërkesën e parashtruesit për mbrojtje të ligjshmërisë dhe konstatoi si në vijim:

[...] Në dispozitën e nenit 390. par.1 të KPPK thuhet se “kur të akuzuarit i është shqiptuar dënim me burgim, njoftimi për seancën e Kolegit të Apelit i dërgohet prokurorit kompetent të Shtetit, të dëmtuarit, të akuzuarit dhe mbrojtësit të tij.” Në rastin konkret, me aktgjykin e [Gjykatës Themelore] nuk është shqiptuar dënim me burgim por dënim me kusht, për ç’ arsyen nuk ka ekzistuar obligimi i Gjykatës së Apelit që për seancën e [Gjykatës së Apelit] të informojë [parashtruesin e kërkesës], mbrojtësin e tij e as personat tjerë të përmendur më lart dhe me mos informimin e tyre nuk është bërë shkelje esenciale të dispozitave të procedurës penale e cila pretendohet në kërkesën për mbrojtjen e ligjshmërisë.”

Pretendimet e parashtruesit të kërkesës

24. Parashtruesi i kërkesës pretendon se gjykatat e rregullta kanë shkelur të drejtën e tij sipas nenit 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës.
25. Parashtruesi i kërkesës pretendon se “*me asnjë provë të besueshme dhe të plotë qoftë të dëshmitarëve apo provave materiale, nuk është vërtetuar se në veprimet e [parashtruesit të kërkesës] të jenë formësuar tiparet e kësaj vepre penale [...]*”.
26. Parashtruesi i kërkesës, gjithashtu, pretendon se “[...] në përbledhjen e prezantuar të dispozitivit të aktgjykimit [të Gjykatës Themelore] vjetveti rezulton se i njëjtë është i pakuptueshëm, i paqartë dhe kundërthënës me arsyetimin [...].”
27. Parashtruesi i kërkesës më tej konsideron se “*gjykatësi [A. SH.] në Gjykatën Themelore në Gjilan merr aktvendim dhe me shpall fajtor për “ngacimim seksual” duke modifikuar/ndryshuar deklaratat e dëshmitarëve si dhe të [palës së dëmtuar - H. M.J, si dhe duke llogaritur si dëshmitarë edhe persona të cilët nuk i plotësojnë kushtet për të qenë dëshmitarë*”, duke pretenduar se gjyqtari i mësipërm ka lidhje familjare me H. M.
28. Parashtruesi i kërkesës pretendon se “*Gjykata e Apelit duke vërtetuar aktgjykin e [Gjykatës Themelore], si të drejtë e veçmas Gjykatës [Supreme] e cila ka vendosur sipas [...] Kërkesës për Mbrojtje të Ligjshmërisë, ka bërë shkelje flagrante të dispozitave të ligjit dhe të drejtave kushtetuese [të parashtruesit të kërkesës].*”
29. Parashtruesi i kërkesës në fund pretendon se avokati i tij mbrojtës në fjalën e tij përfundimtare në Gjykatën Themelore “*fare nuk përmend asnjë shkelje që*

ky gjykatës [i Gjykatës Themelore] i bënë në këtë lëndë kundër meje, njëherit edhe në ankesat dërguar Gjykatës së Apelit dhe Gjykatës Supreme nuk paraqet asnjë provë mbrojtëse.”

30. Prandaj, parashtruesi i kërkesës kërkon nga Gjykata që të:
- shpallet si e pranueshme kërkesa.
 - shpallet si jokushtetues aktgjykimi goditur i Gjykatës Supreme të Kosovës, dhe
 - urdhërohet që vendimi final i Gjykatës Themelore në Gjilan, P. nr. 286/2014, të kthehet në gjykim të sérishëm.

Pranueshmëria e kërkesës

31. Gjykata së pari shqyrton nëse kërkesa i ka përbushur kriteret e pranueshmërisë, të përcaktuara me Kushtetutë dhe të specifikuara më tej me Ligj dhe me Rregullore të punës.
32. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet paragrafëve 1 dhe 7, të nenit 113 [Juridiksiuni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, i cili parashev që:
- “1. Gjykata Kushtetuese vendos vetëm për rastet e ngritura para gjykatës në mënyrë ligjore nga pala e autorizuar.
[...]
7. Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike të të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë, mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj”.*
33. Gjykata gjithashtu i referohet nenit 48 [Saktësimi i kërkesës] të Ligjit, i cili parashev se:
- “Parashtruesi i kërkesës ka për detyrë që në kërkesën e tij të qartësoj saktësisht se cilat të drejta dhe liri pretendon se i janë cenuar dhe cili është akti konkret i autoritetit publik të cilin parashtruesi dëshiron ta kontestojë”.*
34. Përveç kësaj, Gjykata rikujton rregullin 36 (1) (d) dhe 36 (2) (b) dhe (d) të Rregullores së punës, i cili përcakton:
- “(1) Gjykata mund ta shqyrtojë një kërkesë nëse: d) kërkesa arsyetohet prima facie ose nuk është qartazi e pabazuar.
(2) Gjykata do të deklarojë një kërkesë si qartazi të pabazuar, nëse bindet se:
[...]
(b) faktet e paraqitura në asnjë mënyrë nuk e arsyetojnë pretendimin për shkeljen e një të drejte kushtetuese, [...]
(d) parashtruesi nuk dëshmon në mënyrë të mjaftueshme pretendimin e tij.”*

35. Siç u theksua më lart, parashtruesi i kërkesës ankohet në Gjykatë se: (i) gjykatat e rregullta kanë marrë vendimin për dënimin e tij pa dëshmi të mjaftueshme dhe nuk kanë marrë parasysh të gjitha rr Ethanat e rastit kur kanë vendosur për dënim; (ii) përbledhja e përfshirë në dispozitiv të Aktgjykimit të Gjykatës Themelore është qartazi e pakuptueshme, e paqartë dhe kundërthënëse me arsyetimin; (iii) vendimi për dënimin e tij është bazuar në dëshmitë e dëshmitarëve, deklaratat e të cilëve janë ndryshuar nga gjyqtari i Gjykatës Themelore i cili gjithashtu kishte konflikt interesit në këtë rast; (iv) Gjykata e Apelit nuk e ka njoftuar parashtruesin e kërkesës apo avokatin e tij mbrojtës në lidhje me seancën e mbajtur në Gjykatën e Apelit për rastin e tij; dhe (v) avokati i tij nuk i ka ngritur në gjykatat e rregullta disa nga pretendimet e ngritura nga parashtruesi i kërkesës në këtë Gjykatë.
36. Lidhur me pretendimin e parë dhe të dytë, Gjykata gjithashtu rikuhton arsyetimin e Gjykatës së Apelit në përgjigje ndaj pretendimit të parashtruesit, ku, ndër të tjera, thuhet:

“aktgjykimi i gjykatës së shkallës së parë nuk përmban shkeljet për të cilat pretendohet në ankesën e mbrojtësit të [parashtruesit të kërkesës], se dispozitivi i [Aktgjykimit të Gjykatës Themelore] është i qartë, i kuptueshëm dhe në harmoni me vetveten, dhe me arsyetimin, sepse përmban arsyet lidhur me faktet vendimtare të cilat e karakterizojnë veprën penale, të ngacmimit. [...]”

“gjendja faktike është vërtetuar në mënyrë të drejtë dhe të plotë, sepse gjykata e shkallës së parë ka proceduar të gjitha provat e nevojshme, dhe ka vërtetuar faktet që karakterizojnë veprën penale të ngacmimit nga neni 186 par 4 lidhur me par 1 të KPK, e cila rezulton nga deklarata e të dëmtuarës –[H. M.], si dhe nga deklaratat e dëshmitarëve [I. R.], [L. B.], [E. R.], [S. R.], si dhe nga vlerësimi i SMS- ve [...].”

37. Sa i përket pretendimit të tretë të parashtruesit të kërkesës, asgjë në kërkesë nuk sugeron se kjo çështje është ngritur nga parashtruesi gjatë procedurës së rregullt. Kjo çështje është ngritur për herë të parë në Gjykatën Kushtetuese. Megjithatë, Gjykata Kushtetuese, në pajtim me parimin e subsidiaritetit, nuk mund ta vlerësojë këtë çështje pa qenë më parë e ngritur dhe vlerësuar në procedurë të rregullt.
38. Parimi i subsidiaritetit kérkon që parashtruesi të shteroje të gjitha mundësitetë procedurale në procedurë të rregullt, në mënyrë që të parandalohet shkelja e Kushtetutës apo, nëse ka shkelje, të korrigohet shkelja e tillë e të drejtave themelore. Përndryshe, parashtruesi i kërkesës është përgjegjës kur rasti i tij shpallet i papranueshëm nga Gjykata Kushtetuese nëse dështon të shfrytëzojë procedurat e rregullta, apo dështon të raportojë shkeljen e Kushtetutës në procedurë të rregullt. Mosshfrytëzimi i kësaj mundësie do të kuptohet si heqje dorë nga e drejta për të kundërshtuar më tej shkeljen dhe për t'u ankuar. (Shih, Aktvendimin në rastin KI139/12, *Besnik Asllani*, Vlerësim i Aktgjykimit të Gjykatës Supreme, PKL. nr. 111/2012, i 30 nëntorit 2012, paragrafi 45; dhe shih *Selmouni kundër Francës*, [DHM] § 74; *Kudla kundër Polonisë* [DHM] § 152; *Andrashik* dhe të tjerët kundër *Sllovakisë* [aktvendim]).

39. Në lidhje me pretendimin e katërt, se Gjykata e Apelit nuk e ka njofuar atë apo avokatin e tij mbrojtës në lidhje me seancën e mbajtur në Gjykatën e Apelit, Gjykata rikujton arsyetimin e Gjykatës Supreme ku thuhej që pasi nuk ishte shqiptuar dënim me burgim, Gjykata e Apelit nuk kishte asnjë obligim sipas nenit 390, paragrafi 1 i KPPK-së që ta njoftojë parashtruesin e kërkesës ose avokatin e tij mbrojtës për seancën e trupit gjykues të Gjykatës së Apelit.
40. Përveç kësaj, Gjykata dëshiron të theksojë se e drejta për “*seancë publike*” siç garantonhet me nenin 31.2 të Kushtetutës dhe nenin 6.1 të Konventës Evropiane për të Drejta të Njeriut [në tekstin e mëtejmë: Konventa], domosdo nënkupton të drejtën për “*seance gojore*”. (Shih, *mutatis mutandis Dory kundër Suedisë*, Aktgjykim i GJEDNJ-së i 12 nëntorit 2002, aplikacioni nr. 28394/95, paragrafi 37).
41. Parimi i mbajtjes së seancës gojore dhe publike në kontekst penal ka rëndësi të posaçme, me ç'rast, personit të akuzuar me kryerjen e veprës penale në përgjithësi, duhet t'i ofrohet mundësia që të jetë i pranishëm fizikisht në seancën e gjykatës së shkallës së parë që i plotëson të gjitha kriteret e nenit 31 të Kushtetutës dhe të nenit 6 të Konventës. Në këtë seancë parashtruesi duhet të gëzojë të drejtën që rasti i tij të “dëgjohet”, dhe, ndër të tjera, që të ofrojë dëshmi për mbrojtjen e tij, t'i dëgjojë dëshmitë kundër tij, t'i marrë në pyetje dhe në pyetje të tërthortë dëshmitarët (Shih rastin *Jussila kundër Finlandës*, aplikacioni nr. 73053/01, [DHM], Aktgjykim i 23 nëntorit 2006, paragrafi 40).
42. Megjithatë, prania personale e të akuzuarit nuk ka rëndësi kritike në seancën e apelit sikurse në seancën e gjykimit. Mënyra se si neni 31 i Kushtetutës dhe neni 6 i Konventës zbatohen në procedurë në gjykatat e apelit, varet nga tiparet e veçanta të procedurës në zhvillim dhe, se duhet të merren parasysh procedurat si tërsi, në rendin juridik dhe roli i Gjykatës së Apelit në atë rend juridik (Shih Aktgjykim i 18 tetorit 2006, *Hermi kundër Italisë*, aplikacioni nr. 18114/02, paragrafi 60).
43. Megjithatë, kur një Gjykatë e Apelit duhet të shqyrtojë një rast sa i përket fakteve dhe ligjit dhe të bëjë një vlerësim të plotë të çështjes së fajësisë apo pafajësisë, ajo nuk mund të përcaktojë çështjen pa një vlerësim të drejtpërdrejtë të provave të dhiëna personalisht nga i akuzuari me qëllim që të provojë se ai nuk ka kryer veprën e cila pretendohet të përbëjë vepër penale (shih Aktgjykimin GJEDNJ-së i 9 qershorit 2009, *Sobolewski (nr. 2) kundër Polonisë*, Aplikimi nr. 19847/07, para. 35, dhe Aktgjykimi i GJEDNJ-së i 6 korrikut 2004, *Dondarini kundër San Marino*, Aplikimi nr. 50545/99, para. 27).
44. Gjykata vëren se, në procedurë në Gjykatën Themelore, parashtruesi u dëgjuar gojarisht lidhur me veprën penale për të cilën ai është i akuzuar. Më pas, gjykata ka kryer procedurën e provave në të cilën i ka dëgjuar dëshmitarët dhe janë paraqitur provat tjera. Parashtruesi i kërkesës gjithashtu përfitoi nga ndihma juridike e avokatit dhe ishte në gjendje të paraqesë dëshmitë dhe argumentet e tij për të kundërshtuar dhe për të kontestuar provat e paraqitura kundër tij dhe akuzat penale.

45. Gjykata vëren se në procedurën e apelit, Gjykata e Apelit vetëm konfirmoi Aktgjykimin e Gjykatës Themelore në bazë të fakteve të përcaktuara nga Gjykata Themelore.
46. Prandaj, Gjykata konstaton se parashtruesi i kërkesës nuk ishte privuar nga të drejtat dhe garancitë e parapara me nenin 31.2 të Kushtetutës dhe nenin 6.1 të KEDNJ-së, si në lidhje me një “seancë dëgjimore”. Ai kishte mundësi që ta mbrojë veten e tij personalisht, ai kishte ndihmë juridike dhe ishte në gjendje që të marrë pjesë në procedurën në fazën ku Gjykata Themelore e shpalli atë fajtor.
47. Sa i përket pretendimit të pestë, Gjykata vëren se parashtruesi i kërkesës fajeson avokatin e tij për mos ngritje të disa nga pretendimeve të ngritura në gjykatat e rregullta të cilat parashtruesi i kërkesës i ngrë në këtë Gjykatë, që në fakt, nuk është një argument i vlefshëm për t'u marrë parasysh në Gjykatën Kushtetuese.
48. Gjykata thekson, se sjellja në gjykatë e avokatit apo e përfaqësuesit të autorizuar nga vetë parashtruesi është përgjegjësi e parashtruesit. Çfarëdo veprimi ose mosveprimi procedural nga përfaqësuesi i atribuohet në parim parashtruesit të kërkesës (Shih *Bekauri kundër Gjeorgjisë*, nr. 14102/02 GJEDNJ, Aktgjykim i 10 prillit 2012, paragrafët 22-25; dhe shih, *mutatis mutandis, Migliore dhe të tjerët kundër Italisë*, Nr. 58511/13 GJEDNJ, Aktvendim i 27 janarit 2014).
49. Prandaj, Gjykata vëren se pas ankesës së parashtruesit të kërkesës dhe kërkesës për mbrojtje të ligjshmërisë, Gjykata e Apelit dhe Gjykata Supreme, kanë hedhur poshtë pretendimet e tij për shkelje të KPK-së dhe KPPK-së duke mbështetur plotësisht Aktgjykimin e Gjykatës Themelore respektivisht të Gjykatës së Apelit. Të dy instancat i janë përgjigjur të gjitha pretendimeve për shkelje të KPK-së dhe KPPK-së ngritura nga parashtruesi i kërkesës.
50. Gjykata rikujton se Gjykata Kushtetuese nuk ka juridiksion për të vendosur nëse një parashtrues ka qenë fajtor për kryerjen e veprës penale apo jo. Ajo nuk ka as juridiksion për të vlerësuar nëse gjendja faktike është vërtetuar në mënyrë të drejtë apo për të vlerësuar nëse gjyqtarët e gjykatave të rregullta kanë pasur dëshmi të mjaftueshme për të përcaktuar fajësinë e një parashtruesi të kërkesës.
51. Lidhur me këtë, Gjykata thekson se nuk është detyrë e Gjykatës Kushtetuese të merret me gabimet e fakteve apo të ligjit (ligjshmëria), që pretendohet të jenë kryer nga Gjykata Supreme apo ndonjë gjykatë tjeter e instancës më të ulët, përveç nëse dhe për aq sa ajo mund të ketë shkelur të drejtat dhe liritë e mbrojtura me Kushtetutë (kushtetutshmëria).
52. Gjykata rithekson më tej se nuk është detyrë e saj, sipas Kushtetutës, të veprojë si gjykatë e “shkallës së katërt” në lidhje me vendimet e marra nga gjykatat e rregullta. Roli i gjykatave të rregullta është të interpretojnë dhe të zbatojnë rregullat përkatëse të së drejtës procedurale dhe materiale. (Shih rastin *Garcia Ruiz kundër Spanjës* nr. 30544/96, GJEDNJ, Aktgjykim i 21 janarit 1999; shih gjithashtu rastin KI70/11, parashtrues:*Faik Hima, Magbule Hima* dhe *Besart*

Hima, Gjykata Kushtetuese, Aktvendim për papranueshmëri, i 16 dhjetorit 2011).

53. Fakti i thjeshtë që parashtruesi i kërkesës nuk pajtohet me rezultatin e rastit të tij nuk mund të ngrejë kërkesë të argumentuar për shkelje të të drejtave të tij të mbrojtura me Kushtetutë.
54. Gjykata Kushtetuese vetëm mund të shqyrtojë nëse provat janë paraqitur në mënyrë të drejtë dhe nëse procedurat në gjykatat e rregullta në përgjithësi janë mbajtur në mënyrë të tillë, saqë parashtruesi i kërkesës të ketë pasur gjykim të drejtë (Shih rastin *Edwards kundër Mbretërisë së Bashkuar*, nr. 13071/87, Raporti i Komisionit Evropian për të Drejta të Njeriut, i 10 korrikut 1991).
55. Në lidhje me këtë, Gjykata vëren se arsyetimi në gjykatat e rregullta duke iu referuar pretendimeve të parashtruesit të kërkesës për shkelje të ligjit penal dhe të procedurës penale, është i qartë dhe, pas shqyrtimit të të gjitha procedurave, Gjykata gjithashtu konstatoi se procedurat në gjykatat e rregullta nuk kanë qenë të padrejta apo arbitrale (Shih rastin *Shub kundër Lituanisë*, nr. 17064/06, GJEDNJ, Vendimi i 30 qershorit 2009).
56. Prandaj, në rastin konkret, Gjykata konsideron se faktet e paraqitura nga parashtruesi i kërkesës në asnjë mënyrë nuk e arsyetojnë shkeljen e pretenduar të të drejtave kushtetuese në të cilat ai thirret dhe se ai nuk e ka dëshmuar në mënyrë të mjaftueshme pretendimin e tij, në pajtim me nenin 113.7 të Kushtetutës, nenin 48 të Ligjit dhe rregullat 36 (1) (d) dhe 36 (2) (b) dhe (d) të Rregullores së punës.
57. Rrjedhimisht, kërkesa është qartazi e pabazuar në baza kushtetuese dhe duhet të deklarohet e papranueshme.

PËR KËTO ARSYE

Gjykata Kushtetuese e Kosovës, në pajtim me nenin 113.1 dhe 113.7 të Kushtetutës, me nenin 48 të Ligjit dhe rregullat 36 (1) (d) dhe 36 (2) (b) dhe (d) të Rregullores së punës, në seancën e mbajtur më 31 mars 2017, njëzëri

VENDOS

- I. TA DEKLAROJË kërkesën të papranueshme;
- II. T'UA KUMTOJË këtë vendim palëve;
- III. TA PUBLIKOJË këtë vendim në Gazetën Zyrtare, në pajtim me nenin 20.4 të Ligjit; dhe
- IV. Ky vendim hyn në fuqi menjëherë.

Gjyqtarja raportuese

Snezhana Botusharova

Kryetarja e Gjykatës Kushtetuese

Aita Rama-Hajrizi